

Σπαρμένοι στο χωράφι

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Ήταν καλός άνθρωπος και καλός αγρότης ο κυρ Γιώργος, ο πατέρας των παιδιών. Οι δουλειές δεν τον είχαν διόλου κουράσει κι αν τα μαλλιά του είχαν γκριζάρει και κόντευε τα πενήντα, ήταν δυνατός και βάδιζε ολόισιος και καμαρωτός. Όταν έφτανε στα χωράφια για τη σπορά, έριχνε τους σπόρους στην οργωμένη γη με πολλή όρεξη αλλά και μεγαλοπρέπεια· κι αυτό, επειδή ο νους του πήγαινε στον Δημιουργό και σιγοψιθύριζε δυο-τρία λόγια δοξολογίας και ευχαριστίας.

Οι εργάτες, που είχε στο κτήμα του ο κυρ Γιώργος, είχαν κιόλας οργώσει τα χωράφια, για να κάνουν πιο μαλακό το έδαφος. Έτσι όταν ο γεωργός θα έριχνε το σιτάρι, ξαναπερνούσαν τα χώματα με τη σβάρνα και σκέπαζαν τους σπόρους, για να τους κλείσουν καλύτερα μέσα στη γη.

- Να λοιπόν που θαφτήκαμε ζωντανοί, είπε ο Σοφός. Αντίο φως, αντίο αέρα... αυτή η υγρασία θα μας φάει. Θεέ μου, τι θα γίνουμε τώρα;

- Πίστη, μουρμούρισε ο Συνετός. Διάβασα σ' ένα βιβλίο του κυρίου Αριστείδη αυτή τη φράση, που 'ναι γεμάτη θάρρος. Η μόνη νίκη που κανένας δεν μπορεί ν' αμφιβάλλει γι' αυτήν, είναι αυτή που πετυχαίνουν οι σπόροι. Μόλις τους φυτέψεις στη μαύρη γη, να κιάλας, νίκησαν. Μονάχα πρέπει να έχεις πίστη και να περιμένεις.

Και να, έπειτα από λίγες μέρες, πάνω στη γκρίζα γη άρχισαν να φαίνονται χιλιάδες μικρά φυτράκια, κοντά χορταράκια, που έδειχναν το πράσινο καπέλο τους.

- Καλημέρα, έκανε ο Σοφός.

- Καλημέρα, καλημέρα, του απάντησαν με μια φωνή ο Ποιητής κι Συνετός. Κι άρχισαν να μεγαλώνουν, βάζοντας όλα τους τα δυνατά.

Κοπάδια πουλιών περνούσαν από πάνω τους, χαϊδεύοντάς τους με τις φτερούγες τους. Καμιά φορά σταματούσαν λίγο να ξεκουραστούν και μετά, αμέσως πάλι, ξανάφευγαν για μακριά.

- Στο καλό, φώναζαν οι τρεις μας φίλοι, στο καλό, καλό ταξίδι. Θα σας περιμένουμε πάλι την άνοιξη.

Δεν είχαν μεγαλώσει πολύ τα σταράκια μας, όταν άρχισαν τα πρώτα κρύα του Δεκέμβρη. Μια μέρα ο ουρανός ξημέρωσε σταχτής. Σκοτεινιά.. Νόμιζε κανείς πως είχε φθάσει το τέλος του κόσμου. Οι τρεις μικροί μας φίλοι ένιωσαν την καρδιά τους να σφίγγεται, όταν ξαφνικά ο Ποιητής έβγαλε μια φωνή.

- Α! Κοιτάξτε πόσο όμορφες είναι αυτές οι άσπρες πεταλούδες!

Πράγματι είδαν μερικές ωραίες κάτασπρες πεταλούδες, που πετούσαν πάνω από το χωράφι. Κατέβαιναν χορεύοντας από τα ύψη του ουρανού. Μα μόλις το σώμα τους ακουμπούσε τη γη, γίνονταν άφαντες, αφήνοντας στη θέση τους μια μικρή σταγονίτσα νερό.

- Είναι χιόνι, εξήγησε ο Σοφός, δηλαδή νερό παγωμένο. Εκεί ψηλά, απ' όπου ξεκίνησαν, θα πρέπει να κάνει πολύ κρύο.

- Είναι πολύ-πολύ ωραίες, ξαναείπε ο Ποιητής.

- Όταν μάλιστα τις κοιτάξει κανείς με το μικροσκόπιο, είπε ο Σοφός, βλέπει πως αποτελούνται από μικρά κρυσταλλάκια, που τα σχήματά τους είναι διαφορετικά μεταξύ τους.

Μόλις είχε τελειώσει τα λόγια του κι οι άσπρες πεταλούδες άρχισαν να πέφτουν πυκνές πάνω στη γη. Πότε έπεφταν σιγά-σιγά και απαλά πάνω στο χώμα και πότε τις στριφογύριζε ο άνεμος και τις έκανε να χοροπηδούν σαν τρελές. Ο Ποιητής μας θα ήθελε κι αυτός να μπει στο τρελό κυνηγητό. Αλλά οι ριζούλες που είχε στη γη, τον κρατούσαν γερά καρφωμένο στο χώμα. Τώρα όμως οι νιφάδες δεν έλιωναν πια, γιατί γέμιζαν όλον τον τόπο, τόσο βιαστικές και πολλές που έπεφταν. Η πεδιάδα, το δάσος, όλο το χωριό, ήταν πια σκεπασμένα μ' ένα άσπρο σεντόνι. Οι φίλοι μας, τα σταράκια, είχαν χαθεί κάτω απ' την απέραντη ασπράδα.

- Κρυώνω, ψιθύρισε ο Σοφός.

- Πνίγομαι, είπε με τη σειρά του ο Ποιητής.

- Υπομονή! είπε ο Συνετός. Υπομονή! Ποιος ξέρει ποιο σχέδιο του Δημιουργού κρύβει η νέα αυτή στεναχώρια.

Δεν περίμεναν και πολύ, για να καταλάβουν πόσο δίκιο είχε ο Συνετός... γιατί την άλλη μέρα έπαψε να χιονίζει. Ο ουρανός ξανάγινε καθαρός σαν κρύσταλλο. Ένας ολόλαμπρος ήλιος φώτιζε όλη την πεδιάδα. Μα οι μικροί σπόροι, χωμένοι κάτω από το χιόνι, άκουσαν να σφυρίζει ένα παγωμένο ξεροβόρι.

- Θα κάνει μεγάλη παγωνιά τη νύχτα που έρχεται, είπε ο Σοφός. Το θερμόμετρο θα δείξει κάτω από το μηδέν.

- Μα εμείς δεν αισθανόμαστε το κρύο, πετάχτηκε ο Ποιητής. Γιατί έχουμε ένα ζεστό πανωφόρι, που μας φυλάει από την παγωνιά, κι έτσι θα μπορέσουμε να ζήσουμε.

- Όλα είναι γεμάτα σοφία και χάρη, έλεγε και ξανάλεγε ο Συνετός.

Εικόνες: Μαρίνα Ξυνού

%starakia_3strakia%